

MIRKA SVĚCENÁ

Chci jen tebe

... TAK SE UŽ ROZHODNI...

xyz

Chci jen tebe

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

Mirka Svěcená

Chci jen tebe – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MIRKA SVĚCENÁ

Chci jen tebe

... TAK SE UŽ ROZHODNI...

xyz

MIRKA SVĚCENÁ

Chci jen tebe

Úvod

Někdo někdy někde řekl, že ženy žijí v permanentním strachu. Že celý svůj život se pořád bojí, buď něčeho, nebo někoho, nebo o něco, či o někomu. Jestli najdou toho pravého, jestli budou mít děti, jestli nepřijdou o zaměstnání nebo zda neztloustnou po porodu, pocítují neustálý strach o děti, jejich zdraví, apod. A když jejich děti trochu odrostou, tak se jim stahuje žaludek při pomyslení, co bude, když se nedostanou na střední školu, jestli zvládnou maturitu, aby se nepřidaly k nějaké pochybné partě, kde poznají, jak působí drogy, alkohol a podobně. Pokud toto všechno ženy zvládnou, objeví se další stres. Otázky typu „zůstane se mnou manžel i po dvaceti letech společného života, nebo si najde mladší?“ dokážou vyvolat stísněný pocit daleko snadněji než to, že se dcera nebo syn nedostali na vysněnou školu. A tento pocit může být trvalý, protože jak je známo, láska kvete v každém věku a pro muže platí mnohem víc a častěji, že kvete právě ve věku pokročilejším. Pokud má žena to štěstí, že manžel

má celý život oči jen pro ni, ohrožuje ji zase jiný pocit strachu, tentokrát o něho, protože, kdyby nedej bože zůstala sama, jak by se s jeho odchodem vyrovnala a jak by to všechno zvládala bez něj. Takže, v podstatě kromě několika krátkých šťastných chviliek v době zamilovanosti, hlavní pocit, který ženu provází životem, je opravdu strach. Pokud si ale někdo myslí, že tento pocit muži neznají, tak se plete. Víte, jaké musí zažít muž nerváky, co se stane, když jeho manželka pozná, že se v jeho životě objevila ještě i jiná žena, jestli se to na něho provalí nebo ne? A co teprve stresy, když hraje jeho oblíbený fotbalový či hokejový či nějaký jiný sportovní klub? Ale pravda je, že se často bojí i o svou práci, protože přece jen je to především on, kdo rodinu zajišťuje. Nebo by měl být. Zkrachuje firma, v níž pracuje, nebo ne? Už letos, nebo vydržíme ještě aspoň rok? Z toho plyne, že strach provází životem nejen ženy, ale i muže. Jen se možná s ním muži vyrovnávají tak nějak snadněji než ženy.

Žena, která má tu schopnost a umí se na chvíli vžít do pocitů muže, má život snadnější. Nedělá si hlavu z toho, že ji manžel podvedl, najde si někoho, s kým to svému muži vrátí i s úroky. Nemá strach, že ji manžel opustí, ale z toho, aby ji nenachytil s někým jiným, a to může být zábava. Ovšem, nesmí se zamilovat. To by se to zbytečně zkomplikovalo. Jen si užívat, před manželem zatloukat a život se zdá hned nádherný. Pochozí, že to ti mužští vlastně opravdu mají jednodušší. Nač si dělat těžkou hlavu z prkotin a přidělavat si vrásky, ne?

Takže rada všem ustrašeným ženám zní: Zkuste se vžít do pocitů svých manželů, jednat a chovat se stejně jako oni a máte po zbytečných problémech.

A protože s neustálým pocitem strachu jdou ruku v ruce i pocit přehnané opatrnosti, váhavosti a nerozhodnosti, je potřeba v duchu sama sobě přikázat:

„Tak už se konečně rozhodni, ženská!“

Obzvlášť, když on neustále opakuje: „Chci jen tebe, má lásko.“

1. kapitola

(všechno o mně, mojí rodině a práci)

Prší. Zase. Kolikátý den jsem neviděla sluníčko? Pátý nebo už šestý? Sedím u okna a sleduji, jak mokré kapky stékají po skle, jedna dohání druhou a spolu zrychlí tempo, dokud nesjedou až úplně dolů. To nevlídné počasí mě dohání k šílenství. Dole vidím, jak plují po chodníku různobarevné deštníky. Že se těm lidem chce ven, to nepochopím. Je neděle, většina z nich přece nemůže jít z práce. Jaro jak má být, hrůza.

Odtrhnu zrak od mokrého okna a přemýšlím, co bych mohla dělat, aby mi ten čas ubíhal trochu rychleji a hlavně zábavněji. Očima zabloudím ke knihovničce. Jsou tam knížky, které jsem od Vánoc ještě neotevřela. Je šero, musela bych svítit, tak raději jdu k rádiu a pokouším se naladit nějakou hudbu. Vzpomenu si, že v lednici mám trochu bílého. Dobře se při sklence vína vzpomíná a bilancuje. Já vzpomínám ráda. Ráda se vracím do doby, kdy jsem

bývala neskonale šťastná, téměř bezstarostná, kdy holky byly malé a my spolu s nimi prožívali ty nejkrásnější chvílky v životě. Tím „my“ myslím mě a mého muže, jejich táta. Nejlepšího mužského, kterému jsem mohla věřit úplně všechno, na kterého jsem se mohla stoprocentně spolehnout, že zařídí i nemožné. Věřila jsem mu, že jsem pro něho ta jediná na světě a vždycky budu. Byla jsem hloupá, naivní holka, která o životě nevěděla skoro nic. To bylo tenkrát, před třiceti lety. Dneska jsem už dospělá a vím, že princové jsou jen v pohádkách. Přesto na něho čekám jako pokaždé, když mi řekne, že musí do práce, i když je neděle. Přesto věřím, že skutečně do práce jde a že bude domů pospíchat, protože se na mě vždycky moc těší. Dělán, že tomu věřím. Jenže nevěřím a je mi to jedno. Do důchodu máme oba ještě daleko a abych pravdu řekla, vůbec si nedokážu představit, jak ten důchod přežijeme. Já učím na jedné jazykové škole francouzštinu a musím přiznat, že svou práci mám nesmírně ráda. Už ve škole, když jsem sama ještě studovala, jsem věděla, že mou milovanou „fráninu“ budu předávat dál. Je to nádherný melodický jazyk. Můj muž umí dobře německy a moje nadšení vůbec nesdílí. Prohlašuje, že jazyk se naučil proto, aby se domluvil, a to je všechno. Obě naše holky ovládají velmi dobře angličtinu a k tomu každá z nich ještě jeden jazyk. Jedna umí francouzsky a druhá německy. Prý abychom se nehádali. Jedna je učitelka, stejně jako já a druhá fotografka stejně jako její táta. Prý abychom se nehádali. Adéla a Tereza jsou dvojčata. Každá je úplně jiná, ale bez sebe nikdy nikam nešly, nikdy nic neudělaly, vždycky se spolu o všem radily a pomáhaly si. Tak jsme se snažili je vychovat. Naše rodina neměla chybu. Možná hrálo velkou roli i to, že ani moji, ani Liborovi rodiče už nežili, takže jsme neměli možnost odložit svoje děti na prázdniny ani třeba pouze na víkend. Všechny

volné chvílky jsme trávili společně, což nás neskutečně spojovalo a lpěli jsme jeden na druhém. Až na jediný nepříjemný moment v našem životě. Nerada na to myslím, nerada o tom mluvím, ale z hlavy to do své smrti nevymažu. Ten okamžik mě provází po dobu celého posledního roku ve dne v noci. Jen díky svým skvělým dvojčatům jsem nezešílela a zůstala jsem nad věcí. Miluji obě holky i svá vnoučata. Adélka má Pavlíka s velkým Pavlem a Tereška je maminkou Barunky. Ani jedna se nevдалa, prý to není to podstatné. Obě jsou ale šťastné, a to podstatné je. V rádiu začaly zprávy, a to mě totálně vyrušilo ze vzpomínání. Jediným lokem jsem vyprázdnila skleničku a když jsem si šla do kuchyně dolít trochu toho perlivého vína, ozval se v zámku klíč. Umyla jsem tedy skleničku, letmým polibkem na tvář jsem přivítala svého muže, povinně jsem si vyslechla, jak je nespravedlivé chodit do práce v neděli, a šla připravovat večeři. Nebylo ještě ani šest hodin, ale vzhledem k tomu, že jsme se rozhodli zkvalitnit naši životosprávu, po šesté hodině jsme si vzali už jen nějaké ovoce. Ještě následovaly povinné otázky a odpovědi, které se týkaly našich dětí, potom sprcha a televize. Už aby bylo ráno a mohla jsem se trochu rozptýlit při práci. Učím většinou dospěláky a je mezi nimi spousta zajímavých lidí, se kterými se cítím dobře. V televizi šel nějaký seriál, který jsme sledovali jen někdy, ale myslím, že pokud divák pár dílů vynechá, o nic nepříjde a do děje se dostane během několika minut. Cinknul mobil, tedy zpráva, ale ne můj. Libor nehnul ani brvou a dál sledoval nudnou zápletku v televizi.

„Tebe nezajímá, kdo ti píše?“ zeptala jsem se a snažila se potlačit zájem a hlavně zvědavost. Pořád jsem se snažila namluvit si, že je mi úplně jedno, jestli se můj muž se svou kolegyní z redakce ještě pořád schází nebo ne.

Aniž by odtrhl oči od obrazovky, procedil skrz zuby: „Prosím tě, určitě někdo z práce. Teď jsem přišel domů a už mě otravují. Chvilí počkají, ne?“

Usmál se a otočil hlavu ke mně. Chytil mě za ruku a stiskl, jako by tušil, co se mi honí hlavou. Uplynul už rok od chvíle, kdy se to na něho provalilo. Přesto, že to byla pro mě rána pod pás, jak se říká, neudělala jsem žádný skandál, žádnou scénu, a snažila jsem se řešit celou situaci v klidu a pohodě. Naopak, ten, kdo byl pořádně rozhozený, byl on. Podle něj nezvládl situaci a dopustil, že se celá jeho rodina o bezvýznamném románku dověděla. Bezvýznamným románkem to nazýval Libor, já rozhodně ne. Jeho kolegyně je asi tak o dvacet let mladší než on a vlastně skoro i než já. Takže jsem se mu moc nedivila. Takhle ale nesmýšlela ani jedna z našich dcer. Scénu, a ne jednu, předvedly obě. Ale ne najednou. Nejdřív jedna, a ta nelenila, zavolala sestře, která do dvaceti minut dorazila k nám a na milovaného tatů řvala tak strašně, že to všichni sousedi museli slyšet. Od té doby si Libor téměř denně sypal popel na hlavu, nosil mi kytky, čekal na mě před jazykovkou a volal několikrát za den. Asi se bál, že by mohl snadno přijít o své milované holčičky i vnoučata. Já ale byla zraněná, unavená z celé situace, zklamaná a hlavně definitivně rozhodnutá, že svému muži nikdy neodpustím a nikdy nezapomenu na jeho hroznou zradu. Libor byl rád, že vše proběhlo v klidu, že se nekonala žádná scéna, že jsem to vzala rozumně a vyrovnala se s jeho úletem celkem klidně. V tom se ale nesmírně zmýlil.

Ve škole učím jednoho pana doktora, který je nejen sympatický, příjemný a hlavně ambiciózní, ale i odhodlaný mě přemlouvat tak dlouho, dokud nesvolím a nepřijmu jeho pozvání na oběd. Prý budeme konverzovat francouzsky a tím si bude znalosti zlepšovat.

Zatím jsem odolávala, nechci se za nevěru mstít mému muži taky nevěrou, ale pan doktor se mi líbí čím dál víc, svému muži už stejně nevěřím, tak v podstatě nemám co ztratit.

Přesto každé cinknutí Liborova mobilu, oznamující příchod nové zprávy, mě rozhodí a cítím bodnutí u srdce. Zrovna jako teď.

„Tak jo, já ti to přečtu,“ slyším slova svého muže.

„Ale nemusíš, je to tvoje věc,“ odpovím otráveně. Kruci, zase na mně poznal, že mi v hlavě leží, kdo mu vlastně píše. Zvedla jsem se z křesla a odkráčela připravit ovocnou bombu jako každý večer. Zapomněla jsem se Libora zeptat, jestli chce kromě jablka a pomeranče také kiwi, tak jsem se vrátila do pokoje. Libor ve zmatku upustil mobil na zem, jak se lekl. Děkala jsem, že jsem si toho nevšimla, ale jen slepý by neviděl, že mobil svítí a je na něm rozepsaná zpráva. Ani nevím proč, ale nijak mě to nepřekvapilo. Určitě to psala ona. Prostě to mezi nimi úplně neskončilo, jen byli nějakou dobu opatrnější. Hrozně mě to pomýšlení bolí, ale chovám se, jako by mi to bylo fuk. Hlavně o tom přesvědčuji sama sebe. Nebo že by mu psala už nějaká jiná? No co, když bude chtít, odejde ještě dřív, než to sama v sobě vyřeším.

Jenže já takhle žít nemůžu. Ta nejistota je horší než i ta nejnejpříjemnější jistota. Rozhodla jsem se, že Liborovi pomůžu. Rozejdu se s ním já. Jen ještě nevím, jak a kdy to oznámím holkám. A taky už konečně přijmu pozvání pana doktora na oběd. Hned se přece nemusí jednat o nevěru, ne? A i kdyby, co na tom?

„Čau, tak co je tak důležitýho, že jsem musela z práce jet přímo sem, místo do školky pro Barču?“ zeptala se udýchaně Tereza. Adéla vy-

padala děsně vyděšeně. Jen mávla rukou směrem k sedačce, což byl pokyn, aby se radši sestra posadila.

„Prosím tě, neříkala ti máma, jestli se s tátou zase chytli nebo něco v tom smyslu?“ vypálila rovnou na Terku.

„No, nic mi neříkala, tobě se s takovými věcmi svěřuje? A proč se ptáš, děje se něco?“

Tereza se podívala pobaveně na Adélu. Ach jo, ta ségra všechno tak prožívá, všechno vidí černě, ve všem hledá problém.

„Viděla jsem tátu, jak si vedl zase tu svou kolegyni a nevypadalo to, že by se bavili o práci,“ spustila překotně a tvářila se tak zděšeně, až jí Tereze bylo líto. Pomyslela si, že je ohromné štěstí, že má Áda skvělého muže a jejich Pavlík bezvadného tátu. Rozhodně by zřejmě neustála podobnou situaci, do které se kdysi dostala ona. Zůstala s Barunkou sama hned po jejím narození, ale nikdy toho nelitovala. Táta Báry nejevil zájem ani o ni, ani o svou dceru. Rozhodla se poprat se se svým osudem a za vydatné pomoci rodičů se jí to docela dobře dařilo. Mockrát jí bylo smutno a líto, že Barunka nemá tátu, ale strejda, přítel Adélky, jí ho dokázal často i nahradit. Je pořád ještě mladá a třeba někdy si je nějaký hodný muž sám najde.

„A kde jsi je viděla?“ rychle se vrátila v myšlenkách k tomu, co vykládala sestra.

„To je snad jedno, ne? Já ti hlavně říkám, že jsem je viděla, jak se vedou zavěšení do sebe a z jejich výrazu ve tváři bylo všem jasný, že o práci zřejmě nemluví.“

„Prosím tě, uklidni se, vždyť zatím nic nevíme a táta se snad už poučil. Nebyl by tak hloupý, aby se předváděl všem na očích. Zjistíme víc,“ odpověděla Tereza a vzala si nabízenou buchtu. S chutí se do ní zakousla a pokračovala:

„Nenápadně zajdi k mámě a zjisti, jestli se tam zase něco neděje. Ale ne aby ses jí zeptala přímo, musíš být diplomatka, takže šikovně a opatrně.“

Adéla ji pozorovala, jak hltá zbytek buchty, drobečky jí odpadávaly přímo na zem, a pak se pomalu zvedá. Upřela na sestru vyčítavý pohled a řekla:

„Prosím tě, sezobej z talířku ty drobky, se země nemusíš.“ Pak dodala:

„Zdržela jsem tě, vid? Letíš pro Barču. Ale když já tátovi asi nikdy neodpustím to, co mámě před rokem provedl a pořád se snažím ho pochopit. Kdyby se to ale mělo opakovat, už bych ho asi nikdy nechtěla vidět,“ prohlásila se starostlivým výrazem ve tváři.

Tereza se usmála a uklidnila sestru:

„Neboj, zjistíme to. Zahrajeme si na detektivy, ale uvidíš, že bude všechno v pohodě a táta dostal rozum. Jo, díky za čaj a buchtu, byla dobrá jako vždycky. Už fakt musím, Barča mě ve školce netrpělivě vyhlíží. Jo, a mimochodem, víš, co by ti Bára řekla? Teto, jak může máma sezobat drobky, když nemá zobák.“

Adéla se zasmála a prohlásila, že tomu věří, protože Bára je po své mámě.

Když její sestra odešla, vrátila se do kuchyně, vzala malý příruční vysavač a vyluxovala pár drobečků na koberci, které upadly Tereze, když se ládovala buchtou. Vzdychla a pomyslela si, jak jsou každá úplně jiná. Tereze nikdy pár drobků nevadilo, kdežto Adélu to přivádělo k šílenství. Jenomže teď musí zajít za mámou a nenápadně zjistit, co máma ví a co ne. Stejně za ní chtěla zaběhnout s Pavlíkem, který se na babičku pořád ptá. Tak spojí příjemné s užitečným, nechá pak Páju u babičky a s velkým Pavlem si zajdou do kina. Už tam nebyli snad sto let.

„Tak na zdraví, paní učitelko!“ pozvedl pan doktor Martin Dvořák skleničku s perlivým vínem a zahleděl se do mých očí. A pokračoval: „Jsem moc rád, že jste se nakonec rozhodla přijmout moje pozvání. Asi jsem byl neodbytný, že jo? Ale věřte mi, že bych vydržel. Jsem totiž velice vytrvalý,“ vykouznil neodolatelný úsměv a mrknul na mě.

„To opravdu jste. Věřte mi, že jsem se rozmýšlela dlouho. Já jsem zase velice nerozhodná. Nebo zásadová. To přesně nevím. A prosím, jmenuji se Eva,“ slyšela jsem se jak říkám něco, co jsem vůbec říct nechtěla. Proč bychom si měli říkat jménem, když se jedná jen o jeden oběd. No, možná se mi to oslovení *paní učitelko* moc nelíbilo. Jaká jsem, proboha, paní učitelka? Učím francouzštinu, jazyk, který mi je velice blízký, mám ho pod kůží, a tak jsem se rozhodla přesvědčit několik dalších lidí, aby ho taky milovali. Ale nejdříve se ho museli naučit. No, a od toho jsem tu já.

„Velice mě těší, já jsem Martin. Abych řekl pravdu, vůbec jsem nečekal, že navrhneš tykání. Překvapilo mě to, ale velmi příjemně a jsem velice potěšen,“ mluvil rychle a pozvedl sklenku k novému přípitku. Ježíšmarjá, já přece vůbec nenavrhla žádné tykání. Jen jsem řekla, jak se jmenuji, aby mě neoslovoval tak neosobně. Co teď? No, už cinkly o sebe naše sklenky, on se nadzvedl, naklonil se přes stůl ke mně a vlepil mi pusu. Asi jsem vypadala neskutečně vyděšená, stoprocentně jsem zčervenala jako malá holka, co dostala první pusu od kluka, který se jí líbí. Začal se smát a já se cítila hrozně trapně. Věděla jsem, že mám něco říct, ale v hlavě jsem měla totálně prázdno. Jsem neskutečná husa, pomyslela jsem si a než blekotat něco nesmyslného, pozvedla jsem znovu skleničku, usmála se, i když asi hodně strnule, a jedním lokem jsem ji vyprázdnila.

Mluvili jsme o všem možném. Záměrně jsem si v hlavě skládala věty tak, abych se vyhýbala tykání. Docela se mi to zpočátku dařilo, ale vzhledem k tomu, že se mi s ním povídalo moc pěkně, postupně jsem na skládání vět v hlavě kašlala. Naše konverzace se točila kolem francouzštiny, Francie, dovolených a pomalu jsme nenuceně přešli k rodinám a různým problémům. Ten den jsem už víc neučila, tak jsem nikam nespěchala. Slíbili jsme si, že si co nejdříve takovýto oběd zopakujeme. Bylo mi moc příjemně, ale nějak jsem si nedokázala představit, jak se pak budeme chovat během výuky.

„Bylo mi fakt moc hezky, což jsem tušil, a proto jsem tě tak vytrvale otravoval s tím pozváním na oběd.“ Stiskl mi ruku a pokračoval: „Je mi líto, že nechceš, abych tě hodil domů, ale chápu to, tak třeba jindy. Měj se fajn. Vlastně pozitíří se uvidíme ve škole a domluvíme se.“

„Na čem? Už tak brzy?“ usmála jsem se a dodala: „Taky mně bylo fajn, díky za rozptýlení, už jsem ho potřebovala jak sůl. A nezapomeň se naučit nepravidelná slovesa, nemysli si, že budeš mít protekci“.

Zasmáli jsme se a rozloučili. Kráčela jsem ulicí a vůbec se mi nechtělo domů. Bylo docela hezky, tak jsem se rozhodla, že se projdu.

„Haló, ahoj Terezko, potřebuješ něco?“ tiskl Libor mobil k uchu a musel zvýšit hlas, protože se právě nacházel na rušné ulici. „Jsem právě na cestě do redakce.“

„Ráda bych s tebou mluvila, můžu se za tebou zastavit?“ šla rovnou k věci Tereza. Rozhodla se, že nebude čekat na žádnou pří-

ležitost a už vůbec se nehodlá tvářit nijak nenápadně, jak jí radila Adéla. Prostě za tátou zajde do práce a vypálí na něho rovnou několik otázek. Buď mámu pořád ještě nebo už zase podvádí, anebo ne. Pokud ano, řekne mu od plic, co si o tom myslí ona i sestra. A pokud ne, jen se omluví, naznačí, že je to jeho velká klika, a je to. Pak podá zprávu Adéle, doporučí jí, ať si zajde se svým Pavlem někam na vínko a přestane se strachovat o rodiče. Přece mají rozum.

Táta ji ujistil, že bude v redakci, ať klidně přijede, že ji moc rád uvidí.

Loudala jsem se ulicemi a bylo mi docela fajn. Zazvonil mobil a já jako vždy začala zmatkovat. Nikdy jsem ho nemohla v tašce najít. Že by Martin? Tak brzy? Hloupost...

„Ahoj mami, jsi už doma?“

„Ahoj Adíku, ještě ne, ale pomalu se blíží. Potřebuješ něco?“

„No, myslela jsem si, že bych ti přivedla Pavlíka, pořád se na babičku ptá a my s Pavlem už taky potřebujeme vysadit, co říkáš?“ štěbetala Adéla.

Vzhledem k tomu, že nikdy nedokážu říct ne, a to i když bych dneska docela brala trošku soukromí, souhlasila jsem.

„Fajn, dojdou pro Páju do družiny a jsme u vás.“

Tak takhle brzy jsem je opravdu nečekala. Ale co, Pavlík je babiččin mazánek a navíc už je školák, tak se musí pochlubit u úspěchy ve škole. Přidala jsem do kroku, abych doma stihla ještě připravit nějakou svačinku pro oba. Adélka se docela odbývá, ve škole má sotva čas se naobědvat a o svačinách nechce ani slyšet. Učí na jedné zá-

kladce nedaleko domu, kde bydlí, což je velká výhoda. Je oblíbenou paní učitelkou malých dětí, druháků. Pavlík chodí do stejné školy, tak se s mamkou vidí každou přestávku. Zpočátku byl moc rád, ale postupně zjišťuje, že to má i jisté nevýhody.

Tereza pracuje v jedné redakci ženského časopisu, kde je především fotografkou. Potatila se. Až na to, že Libor pracuje pro jiný časopis, motoristický. Z myšlenek mě vyrušilo další zazvonění mobilu. Když jsem ho po několika minutách zoufalého hledání v tašce konečně vylovila, zjistila jsem, že mám nepřijatý hovor, a že volal Martin. Rozešli jsme se ani ne před hodinou a půl, tak co může chtít? Rozhodně se to teď nedovím, protože už jsem u našeho domu a zase lovím v tašce, tentokrát klíče. Za chvíli dorazí dcera s vnoučkem a nemám na nic čas. Připravila jsem pudinky, jeden vanilkový a druhý jahodový. Každý má rád něco jiného, na což jsem zvyklá celý život, takže mi to nijak nevadí. Libor jedl všechno, problémy mi kdysi způsobovaly naše holky. Jedna měla ráda rýži, druhá ji nejedla, zato milovala těstoviny. Jedna si libovala v omáčkách všeho druhu, druhá dávala přednost rybám a lehčím jídlům.

Rozdrnčel se zvonek a mně málem upadly misky s pudinkem na zem, jak jsem se lekla. No jo, Pavlík už dosáhne na zvonek, a tak to dokazuje, jak může.

„Babííí, ahoj, musím si tu napsat úkol,“ a vlepil mi pusu na tvář.

„No jasně, jenže nejdřív si sníš pudink, až si umyješ ruce. A to platí i pro tvou maminku,“ otočím se k Adélce. Ta s očima v sloup hned odpochoduje do koupelny za ním.

„Tak mami, jak je? Co ve škole? A táta je v práci?“ spustila Adéla s plnou pusou.

„Trochu moc otázek najednou, nemyslíš?“ sedla jsem si naproti ní, zatímco Pavlík se ládoval svým oblíbeným jahodovým pudinkem

vedle v pokoji. Doprovázel ho při tom jeho milovaný televizní program na jeho milovaném dětském kanálu.

Udělal jsem si kávu a zadívala se na dceru.

„Tak začnu tím tátou. Předpokládám, že je v práci, ráno tam totiž odešel s tím, že dneska přijde o něco později, což mě vůbec nepřekvapuje. Jinak se mám dobře a ve škole je všechno v pohodě,“ usměje se a loknu si blahodárného moku.

„Jak později, to ti neřekl? A proč, to ses nezeptala?“ brebentila Adéla a skoro vylizovala prázdnou misku.

„Prosím tě, ty nevíš, jakou má táta práci? Celý život přece tutěž. Nikdy jsme nevěděly přesně, kdy přijde domů, nikdy neměl pravidelnou pracovní dobu, tak co se divíš? O co jde?“ vzala jsem jí misku, kterou olízala už tak, že jsem ji mohla rovnou uklidit.

„Ale nic, jen bych nerada, aby se opakovala situace jako před rokem. Viděla jsem tátu s tou jeho kolegyní, jak někam spolu šli, a tak...“

Adéla vypadala ustaraně, a tak jsem zvolila odlehčený tón:

„Adíku, nedělej si starosti, táta před rokem udělal velkou chybu, už je to pryč a slíbil, že se to nebude opakovat. Ví moc dobře, co by to pro něj znamenalo, ztratil by domácí pohodlí, které tak zbožňuje, ztratil by vás, vnoučata, a podobně.“

Chtěla jsem pokračovat, ale přilítl Pavlík s tím, že jde psát ten úkol, a máma ať už jde. Musely jsme se obě smát, Adéla dodala, že je zvědavá, jak dlouho mu to nadšení vydrží. Ujistila jsem ji, že pokud bude její syn po ní, tak dlouho. Bylo znát, že je klidnější. Vyprovodila jsem ji ke dveřím, když mi zazvonil mobil. Nevzala jsem ho, jen jsem pro klid dcery utrousila: „Vidiš, už táta volá. Tak si to s Pavlem užijte. Ahoj.“

Moc dobře jsem věděla, že její táta nevolá, a taky jsem věděla, kdo si přeje se mnou mluvit.

„Babííí, kde jsi, pojď sem, pomůžeš mi s úkolem!“ křičel Pavlík, a tak jsem vymazala další nepřijatý hovor od Martina. Běžela jsem za vnoučkem. Možná mu zavolám později. Možná. Kdy dneska dorazí Libor, nemám nejmenší tušení. Kdoví, jestli vůbec tuší, že je u nás Pavlík do rána. Já ho o tom nijak neinformovala, ale možná, že mu to říkala sama Adélka. Občas si s tátou zavolají.

Tereza klopýtá v botách na vysokém podpatku po rozbitém chodníku a za ní vlaje malá Barunka. Vyzvedla ji ze školky a rozhodla se, že za dědou Báry zajde i s ní a hned. Bára je předškolačka a do školy se moc těší. Závidí svému bratranci, Pavlíkovi, že už píše úkoly a hlavně že nemusí po obědě spát ani odpočívát. Tereza z redakce odešla trochu dřív, protože její táta pracuje nejmíň o třičtvrtě hodiny dál než ona. Konečně jsou na místě, Barunce se chtělo čůrat a Tereza se tím nehodlala zabývat po cestě. Vyběhly do prvního patra, ani nečekaly na výtah. Terka zaklepala na jedny dveře, a aniž by čekala na reakci zevnitř, otevřela a strčila hlavu mezi futra.

„Dobrý den, paní Hájková, je tu táta?“ zeptala se starší paní, která zírala do počítače. Ta hned sundala brejličky, a když zahlédla Terezu, rozzářily se jí oči a pusou roztáhla od ucha k uchu.

„Jé, Terezko, to jsi ty? Už jsem tě neviděla snad sto let. Co tvoje holčička, už je velká, co?“ zašveholila a zvedala se ze židle, aby šla Tereze naproti.

Vtom se rozletěly dveře a do místnosti vpadla i malá Bára.

„Už jsem velká, příští rok půjdu do školy!“ radostně zvolala Barunka a táhla mámu dovnitř.

„Báro, ty nevíš, jak se říká, když někam přijdeš? To vědí i menší děti, než jsou předškoláci!“ rozzlobila se Terka.

Bára zmlkla, zamračila se a se skloněnou hlavou zamumlala: „Brý den.“

Paní Hájková se usmála, vzala malou Barču za ruku a odváděla ji ke svému stolu. Vlídne řekla:

„Pojď, Barunko, budeme si spolu povídat, máma by nás rušila. Ona si zatím zajde pro dědu.“ A dodala směrem k Tereze:

„Je vedle, řeší problém s novým vydáním, nepovedly se nějaké důležité fotky.“

„Tak to já radši počkám, zřejmě na nás nebude mít čas. Podobné problémy znám velice dobře a náladu z té situace taky,“ pronesla otráveně Terka.

Najednou se rozletěly dveře a Libor doslova zaburácel:

„Ivanko, najděte mi tu složku s fotkami z minulého čísla, rychle, prosím vás.“

„Jéé, dědo, my jsme za tebou přijely. Že jsi rád, vid’?“ zaječela Bára. Teprve teď si Libor všiml Terezy s Barčou, vytřeštil oči a provinile dodal:

„Holky, nastal problém, dneska na vás asi čas mít nebudu. Je mi to líto, dokonce nepříjdu ani včas domů, musím zavolat mámě. Nebo Teri, brnkni jí, prosím, ty. Dík.“ A vzal Barunku do náruče. Ta ovinula ruce kolem dědova krku a zakňourala:

„Já se na tebe hrozně těšila, to je škoda, že nemáš čas.“

Libor se vymanil z jejího objetí, vlepil jí mlaskavou pusu a postavil ji na zem.

„Broučku, já vím, ale slibuju, že až budu mít tohle všechno za sebou, někam si spolu vyrazíme. Jen ty a já, mámu a babičku necháme doma.“

„Jupííí, tak dobře. Ty jsi ten nejlepší děda na světě, dědo!“ zaječela vesele Bára a vrátila se k paní Hájkové, se kterou si moc hezky malovaly. Libor se usmál, mrknul na Barunku a zmizel i se složkou, pro kterou si přišel, za dveřmi.

„No, tak to je tedy fajn, já jdu dřív z práce, kde mimochodem máme taky problémy, táhnu Báru skoro přes celý město, abych si s tátou promluvila a uklidnila tak Adélu, protože mi táta do telefonu jasně řekl, že čas mít bude,“ postěžovala si Tereza.

„A co dělá Adélka? Už jsem ji taky neviděla dlouho, ona už má doma školáka, vid’?“ zeptala se paní Hájková, aniž by zvedla oči od svého díla, které vznikalo za podpory Barunky na papíře. Malovat, to ona opravdu uměla, to věděla jak Tereza, tak i Adéla. Když chodily kdysi za tátou, vždycky jim něco krásného namalovala. To je tam dovedla máma a pak všichni společně vyrazili na příjemnou procházku městem, zakončenou dobrou večeří v hezké restauraci. To bývaly moc příjemné chvíle. Tereza se zasnila. No, jenže teď by mamča do tohoto podniku nevstoupila, ani kdyby jí za to zaplatili. A všichni, celá rodina, moc dobře věděli, proč.

Dlužila odpověď, a tak se rychle podívala na paní Ivanku Hájkovou:

„Děkuju, paní Hájková, Adéla se má fajn. Učí jako divá, hrozně ji to baví. Pavlík je moc šikovný, ve škole mu to jde dobře a zatím tam chodí rád.“

Usmála se na milou paní s brejličkami a vzala Báru za ruku.

„Baru, děda nemá dneska čas, sama jsi to slyšela, rozluč se s paní Hájkovou a pojedeme domů.“

Tereza udělala totéž, navíc paní Ivance slíbila, že vyřídí sestře pozdrav a vzkaz, aby se někdy zastavila i s Pájou. Poté obě spěchaly na autobus.

Jakmile dorazila domů a sotva se zula, už volala Adéla. Chtěla vědět, jestli se už domluvila s tátou na schůzce a kdy.

„Zrovna jdu od něho, neměl na mě čas. Vláčela jsem tam i Barču a zbytečně,“ pronesla Terka otráveně.

Adélu to neodradilo:

„No jo, tos mu měla nejdřív zavolat a domluvit se.“

„A co myslíš, že jsem udělala? Přece bych za ním nejela jen tak bez ohlášení. Zapomnělas, kde pracuju já?“ nevrle sestru odbyla a pokračovala: „Hele, Adél, já vím, že máš starost o mámu, to já taky, ale nejspíš zbytečnou. Za tátou zajedu jindy, nebo radši počkám, až se objeví on u nás. Slíbil to Barunce. Bude větší klid všechno pořádně probrat. Táta neměl čas a navíc před Barčou a paní Hájkovou by to stejně moc nešlo. Jo, mimochodem, paní Ivanka tě pozdravuje a máš za ní někdy zajít i s Pavlíkem. Je pořád stejně milá, jako když jsme tam chodily za tátou my. Ségro, neboj, s tátou to vyřeším. Ty se snaž vyzpovídat mámu. Zdá se, že obavy máme hlavně my, tedy spíš ty, rozhodně větší než sama máma. Tak klid, přestaň všechno řešit a zajděte si někam s Pavlem.“

„Jo, jdeme do kina dneska, nechala jsem Pavlíka u mámy. Zdála se mi naprosto klidná a v pohodě. Takže buď fakt o nic nejde, nebo chudák zase o ničem neví. Tak díky, sestřičko milovaná, jdi vařit večeři a já se jdu bavit,“ zašveholila Adéla už o poznání veseleji. Tereza odložila mobil a šla pokárat Báru, že si ještě neumyla ruce, když dorazily domů. Barunka jí s naprostým klidem odpověděla, že to neudělala ani ona, a když se chystala Terka k další reakci, znovu zazvonil mobil. Tentokrát ho nechala zvonit, beze slova vzala dceru do náručí a odnesla ji do koupelny. Jakmile se vrátila k mobilu, který už utichl, zjistila, že nepříjatý hovor byl od táty. No tak to si počká, pomyslela si Terka a šla připravovat večeři. Omluvu může poslat

smskou nebo zavolat znovu. Víc o tom přestala přemýšlet a vyndala z lednice kuřecí maso.

Když jsem šla ráno do práce, měla jsem trochu výčitky svědomí. Včera jsem se Martinovi neozvala. Pavlík u nás zůstal i v noci a ráno ho od nás odvezl Pavel rovnou do školy.

Neměla jsem ani čas si promyslet celou situaci se včerejším obědem, na který mě pozval tehdy ještě pan doktor Dvořák, dneska už Martin. Ještě že dneska nemám kurz, který navštěvuje. Libor dorazil pozdě večer, Pavlík už spal a já se do postele právě chystala. Nezeptala jsem se, kde byl tak dlouho, a on se nenamáhal cokoli vysvětlovat. Jenom se zeptal, jestli zbylo něco k večeři, že je děsně utahaný a má hrozný hlad. Odkázala jsem ho do kuchyně, že tam má zbytek palačinek, které jsme si s Pavlíkem udělali. Něco zavrčel, možná poděkoval, možná projevil nespokojenost. Jenže to už nevím, usnula jsem jako dudek. Zítra učím tři hodiny dopoledne a další tři pak odpoledne. V těch odpoledních kurzech bývají i děti, tedy asi tak čtrnácti až patnáctileté, ale pořád jsou to děti, takže výuka vypadá trochu jinak. Příprava musí být podrobnější, a tak čas mezi dopoledním a odpoledním vyučováním využívám právě k tomuto účelu. Ráno Libor ještě spal, zatímco jsem vypravila Páju a nato sama sebe.

„Hledal tě tu nějaký žák. Ptal se, odkdy učíš a hlavně dokdy,“ vypálila na mě moje kolegyně-němčínářka místo pozdravu.

„A nevíš, co chtěl? Neříkal něco konkrétního?“ zeptala jsem se ledabyly jak nejlíp to šlo.

„Ne, jenom to, že ho učíš, že s tebou potřebuje něco probrat. No a pak odkdy dokdy učíš,“ informovala mě Jana.

Tak se ta moje kolegyně-němčinářka jmenovala. Docela dobře jsme si rozuměly, i když nějak zvlášť velké kamarádky jsme nebyly. Moc jsme se jedna druhé nesvěřovaly. K tomu účelu sloužila jiná moje kolegyně, španělštinářka Marta. S tou jsme byly zhruba stejně staré, měly jsme zhruba stejně staré děti i starosti. Byla asi tak tři až čtyři roky vdova, její manžel zemřel na infarkt. Hodně jsem to prožívala spolu s Martou, byli jsme s jejím mužem přátelé. Stal se i Liborovým kamarádem a myslím, že si hodně vzájemně rozuměli. Jana byla o dost mladší a děti neměla. Tudíž žádné starosti ohledně výchovy a všechno s ní spojené ji nezajímalo. Dávala nám to okatě najevo. Původně s námi v kabinetu seděl místo ní kolega-angličtinář, ale ten odjel na delší dobu do Ameriky, a tak jeho místo obsadila právě Jana. Prý tam, co seděla dřív, nebylo možné vydržet, ostatní kolegové kouřili a nehodlali na tom nic měnit. Ona byla jediná, které to vadilo, tak jí doporučili, aby si přesedla jinam. Což učinila.

„Aha, tak se snad ještě zastaví. Neuvědomuju si, že bych si s někým něco domlouvala,“ odpověděla jsem jí a začala jsem se věnovat přípravě na dopolední kurzy.

V poledne skončila přesně polovina dnešní výuky, já si vyndala z tašky sendvič se šunkou, který jsem si ráno připravila, položila ho na stůl i s pomerančem a hodlala jsem si uvařit čaj. To měl být můj oběd. Při tom jsem chtěla dělat přípravy na odpolední část vyučování. Právě jsem se zakousla do housky, otevřela učebnici a připravila čistý list papíru, když vtom někdo zaklepal.

„Dále,“ zahuhlala jsem s plnou pusou a snažila se co nejrychleji kousat a spolknout sousto. Otevřely se dveře a do nich strčil hlavu Martin.

„Ahoj, jsem rád, že jsem tě zastihl dřív, než odkráčíš na oběd,“ zvolal zvesela a přičítal se k mému stolu. V rychlosti mi vlepil pusou

na tvář, jako by to byla naprostá samozřejmost, zatímco já stácela zrak ke dveřím, k smrti vydechšená, že se v nich objeví Jana nebo Marta. Obě dvě dnes učí pouze dopoledne, takže je žádná příprava nečeká. Pravděpodobně se někde zasekly vedle u jiných kolegyní nebo se studenty. Naštěstí pro mě.

„Ahoj, já ale právě obědvám... a co tu dneska vlastně děláš? Hodinu máš až zítra, ne?“ vykoktala jsem, přestože jsem se snažila být naprosto klidná.

„Tomu ty říkáš oběd? Vidím, že jsem přišel akorát včas. Odpoledne začínáš až ve dvě, že mám pravdu?“ se zájmem si prohlížel sendvič.

Zřejmě mu Jana nadiktovala snad celý můj rozvrh.

„Jenže já musím při jídle udělat i přípravy a pokud možno ještě i opravit testy dopoledních kurzů,“ vysvětlovala jsem a nenápadně hltala očima housku. Měla jsem docela slušný hlad.

„Nepřipadá v úvahu, jdeme na pořádný oběd. Takhle se nemůžeš odbývat,“ pronesl zasvěceně Martin a s jistou samozřejmostí vzal můj kabát, tašku a popadl mě za loket.

„Pojď rychle nebo přijde některá z tvých kolegyní, beztak na nic jiného nemyslíš, než že nás tu nemůžou spolu nachytat, co?“ smál se a asi to na mně muselo být hodně znát, že jsem nervózní. Jednak proto, že opravdu mohla jedna z nich vejít, a jednak proto, že jsem si uvědomila, že Libor by se takhle nechoval. Je mu úplně fuk, co jím a jestli vůbec. Pokud by se nedopatřením dostal do takovéto situace, nakoukl by do dveří a houkl by, že čeká dole, ať si vezmu kabát a že si dáme u stánku párek.

Nechala jsem všechno na stole rozloženo tak, aby si holky myslely, že jsem si jen narychlo odskočila a že se co nevidět vrátím. Vlála jsem za Martinem jako prapor a cestou jsem si oblékala kabát. Když

jsme doslova vyběhli ze školy na ulici, konečně jsme zvolnili tempo a já se mohla v klidu zeptat:

„Martine, pracuješ vůbec? Včera oběd, dneska taky, to máš volno nebo čerpáš tímto způsobem dovolenou?“

Odpověděl s úsměvem a trochu zadýchaně: „No, víš, jednak mám v nemocnici služby, tento týden sloužím noční. A tak si ráno přispím, ale jinak celý den až do odpoledne mám volno. No, a jednak jsem se nemohl dočkat, až tě zas uvidím. Horší to bude příští týden, to mám denní a nebudu na tebe moct dohlédnout.“

Zůstala jsem stát jako opařená a sotva jsem ze sebe vysoukala:

„Prosím tě, proč bys na mě dohlížel? Víš ty vůbec, že jsem vdaná a mám dvě dospělé dcery a dvě vnoučata? Víš vůbec, kolik mi je?“

Martin mě popadl za rukáv a jemně mě popostrčil dopředu se slovy:

„Nezabývej se teď hloupostmi a radši pojď, ať se stihneme trochu najíst, čas utíká!“

Když jsme doběhli do nedaleké pizzerie, měli jsme tak hodinu času na jídlo. Sotva jsme se posadili, už u nás přistála servírka s úsměvem na rtech a zeptala se:

„Dobrý den, pane doktore, přišli jste trochu později, ale přece. Tak, co si dáte?“

Nestačila jsem se divit, ale jen v duchu, nahlas jsem neřekla ani slovo. Taky jsem se na příjemnou slečnu usmála a objednala si. Vzhledem k tomu, že pizzu zrovna moc nemusím, dala jsem si těstoviny s brokolicí. Martin si objednal pizzu se žampiony a byla tak veliká, že jsem zapochybovala o tom, zda toto bistro opustíme společně.

„Dobře, vím o tobě, že pracuješ v nemocnici na neurologii, že jsi ženatý a máš syna. Potom ještě, že tě baví francouzština a mluvíš anglicky i německy. Že máš rád pizzu se žampiony a... no, to je tak

všechno,“ pronesla jsem s plnou pusou, ale ze všech sil jsem se snažila, abych neuhňala, neprskala a bylo mi dobře rozumět.

Martin naopak počkal, až dožvýká sousto, decentně si otřel ubrouskem koutky úst a pronesl:

„Vidím, že tě asi nepřesvědčím, že detaily nejsou podstatné pro dva lidi, kterým je spolu dobře a kteří se pozvolna stávají velmi dobrými přáteli, vid?“

Zakroutila jsem pomalu hlavou a uvažovala nad tím, co řekl. „Dobří přátelé“, to zní fakt hezky. Už jsem se lekla, že ten náš vztah, pokud se o vztahu dá mluvit, směřuje jinam. Musela jsem se usmát, neboť jsem si uvědomila, jak jsem se přecenila. Kolik mu vlastně může být let? No, vyplňoval přihlášku do školy, tam snad něco takového psal, tak se mrknu. Rozhodně se ho nezeptám, považoval by to za detail, který není podstatný. Zvlášť, když jsme jenom přátelé.

„Tak jo. Trochu odkryju karty a pak budeš na řadě ty,“ pronesl a pokračoval:

„Moje práce je sice zajímavá, ale pro mě byla dřív mnohem víc. Byla to vášně. Než jsem si uvědomil, že jsou v životě i jiné zajímavosti než pouze neustále si zvyšovat kvalifikaci, jezdit na sympozia, přednášet studentům na školách, zúčastňovat se porad a schůzí a podobně. To jsme sdíleli spolu s manželkou hned po studiích a potom i po svatbě. Jenže pro ni to vášně zůstalo, čili synovu výchovu jsem pozvolna přebíral já. No, a tak jsem se sblížoval se synem a vzdaloval se manželce. Dnes je kluk už dospělý, má své koníčky a vášně, nedávno se oženil, aniž by nám o tom řekl, ale občas zavolá. Jenom mně, svojí mámě nikdy. A nezdá se, že by ji to nějak trápilo. Já chodím do práce, jsem řadový doktor, sice specialista, ale nikoliv primář nebo podobně. Ale aspoň vím, co je to dovolená u moře, dovolená na horách, občas si zaplavat v bazénu, zajít si do sauny nebo si před

spaním přečíst jinou knížku než pouze o tom, jak funguje mozek a nervy v lidském těle. Prostě žiju normálně, ale sám. S manželkou bydlím, někdy se doma i potkáme, ale když jí nabídnu, aby se mnou strávila pár dní na horách nebo v létě u moře na pláži, zrovna v té chvíli musí odjet na stáž nebo má přednášky. Tak jsem to definitivně vzdal. Pracuje v jiné nemocnici, bohužel, protože aspoň bych si občas připomněl její tvář, kdybychom se potkali na chodbě.“

„No, říká se, že sestřičky v nemocnicích občas dovedou zalepit kdejakou bolístku na duši pánů doktorů,“ pokusila jsem se zlehčit situaci, ale vzápětí bych si nejraději vlepila pár facek. On takový přecenění. I když, proč by nebyl?

„Tak jo, omlouvám se, to nebylo moc vhodné. Jen říkám, co se povídá,“ snažila jsem se napravit svůj trapný výrok.

Už jsem se raději v tichosti dál vrtala v těstovinách a nenápadně sledovala hodiny.

„No, teď jsi na řadě ty,“ spustil, když spolkl sousto. Zvedl sklenici s pivem a nespustil ze mě oči. Doslova mě probodával pohledem a tak jsem začala i já:

„Tak u mě to bylo trochu jinak. Když jsem se vdala, zanedlouho se mi narodily holky. Dvojčata. Můj manžel byl radostí bez sebe, staral se o holky i o mě na dvě stě procent, pořád nás obletoval a hýčkal. Neustále jsme někde byli, ať už právě na horách, nebo u moře. Vychutnával si každou minutu s námi. Pracuje v jedné sportovní redakci víceméně jako fotograf. Po něm tuto vášeň zdědila jedna z dcer, kdežto ta druhá se zhlédla v povolání, které jsem si zvolila já. Učí malé děti na základce a moc ji to baví. Mám už dvě vnoučata, a tak současný volný čas trávím především s nimi. Mám kolem sebe ty nejbližší, tedy Adélku s Terezkou a jejich děti, ale i tak se cítím po večerech strašně sama. Asi proto, že jsme si dřív s manželem do-

kázali o leccčems povídat a dnes, pokud vůbec přijde domů dřív než usnu, jako by se vytratilo všechno, co nás dříve spojovalo.“

Dívali jsme se na sebe skoro bez mrknutí oka, ale myšlenkami jsme byli každý jinde.

Vtom Martin natáhl ruku a položil ji na moji. Neucukla jsem, naopak, obrátila jsem ruku dlaní nahoru a naše prsty se propletly. První jsem se vzpamatovala já:

„Ježíši Kriste, myslím, že mám tak pět minut na to, abych doběhla do školy, vzala z kabinetu všechno potřebné na výuku a pak vlítla přímo do učebny. Nezlob se, Martine, ale ty v klidu dopij pivko a nemusíš se mnou sdílet mou nervozitu. Uvidíme se zítra, máš hodinu. Jo, a nezapomeň na ta nepravidelná slovesa, bude test. To jsem ti prozradila jako odměnu za dnešní oběd a taky proto, že jsme ti dobří kámoši,“ usmála jsem se, on taky a mrknul na mě.

Uháněla jsem, co mi síly stačily, ale hlavně co žaludek dovolil, protože po tom, co jsem se tak nacpala, jsem byla spíš zralá na to, abych se svalila v kabinetě do křesla a strávila tak oběd v klidu.

Vzhledem k tomu, že jsem se na odpolední vyučování s dětmi nestačila připravit, musela jsem improvizovat, takže jsme se učili nové písničky a hráli různé hry na zdokonalování francouzské výslovnosti. Martě jsem stačila jen naznačit, že mám o čem vyprávět, ale až bude čas. Totéž mi naznačila ona.

Tereza vběhla do školky pro Barunku opravdu na poslední chvíli, omlouvala se, že se to už nestane, že měla v práci poradu, a podobně. Paní učitelka neřekla ani slovo, jen si myslela svoje. Tereza totiž nestíhá Báru vzít ze školky nikdy před pátou hodinou.

„Mamííí, proč nemůžu jít někdy domů dřív a proč jsem tam skoro každý den poslední?“ kňourala Barča a měla slzy na krajíčku. Tereza jen vzdychla a zastavila se. Přidřepala si k Barunce, podívala se jí do skoro černých očí, které měla po svém tátovi, a řekla:

„Baruško, ty přece víš, že musím chodit do práce a vydělávat korunky, abychom si mohly spolu něco dopřát, vid’? Nejde to jinak, než že musíš ve školce spát a někdy mi to nevyjde, a tak jsi tam prostě déle. Ale, víš co? Promluvíme si s babičkou, ona pro tebe některý den může zajít dřív a počkáš na mě místo ve školce u ní. Platí? Slibuju, že to projednáme hned, jak se s ní uvidíme.“

Báře se rozšířily oči radostí, pusou roztáhla od ucha k uchu a bylo po smutku. Vesele si vykračovala vedle mámy a drmolila páte přes deváté, co ve školce zažila, co dělali a co měla po celý den k jídlu.

Zrovna, když si Tereza uvědomila, že jí začíná třesit hlava a že jí co nevidět praskne, začala její taška hrát melodii, kterou jí dcera den předtím vybrala na mobilu. V duchu zaklela, protože zrovna přecházela s Bárou frekventovanou silnicí, ale jakmile se ocitla bezpečně na chodníku, začala rychle lovit mobil.

„Ahoj tati, děje se něco? Jsem s Bárou na cestě domů a moc tě neslyším,“ křičela na celé kolo Tereza. Úporně tiskla mobil na ucho, aby zaslechla alespoň něco z toho, co jí táta říká. Zřejmě něco v tom smyslu, že se ozve později. Když dorazila s Barunkou domů, obě si zuly boty, svlékly kabáty a umyly si ruce. To bylo nutné učinit, a pak Bára utíkala rovnou k počítači, aby si pustila svůj oblíbený film o Sněhurce. Už ji chtěla Tereza napomenout, ale pak mávla rukou a stiskla na mobilu tlačítko u jména Táta. Telefon vyzváněl docela dlouho, než se v něm ozval hlas:

„Teri, já jsem během půlhodiny u vás. Slíbil jsem včera Barče, že až zajdu, domluvíme se, co spolu podnikneme a kdy. Ale...“

„... samozřejmě nemůžeš, co? Čekala jsem to, nemáš to slibovat, Bára se těší,“ skočila mu Terka do řeči.

„... No, nemůžu. Však to znáš. Když se připravuje nové číslo, je práce nad hlavu. A zeptej se mámy, domů chodím pozdě a už se skoro nevidíme. Když přijdu, máma spí a když ona ráno odchází, spím já. Ale jedu k vám teď, budu se Barunce věnovat celý večer, odpadla nám jedna porada, tak jsem to zabalil a uháním za vámi,“ dokončil původní řeč a mobil ztichl.

Tereza si vzdychla, Báře vyřídila vzkaz od dědy, že zatím nic podnikat spolu nebudou, ale že jí to děda vysvětlí sám za chvíli, protože za ní jede. Bára si vzdychla stejně jako předtím její maminka, vypnula pohádku na počítači a šla pomoci mamce s přípravou občerstvení pro dědu. Ve skutečnosti to byla příprava večere, ale když to Terka nazvala občerstvením, Bára se cítila důležitě a dospěle.

Tereza si vzpomněla, proč vlastně včera tátu v práci s Bárou přepadly, že si chtěla promluvit o tom, co viděla Adéla, a zjistit podrobnosti. Ona sama si myslela, že je to nesmysl, ale dala slib a ten splní.

Zrovna daly talíře se šunkou, sýrem, vajíčkem, okurkou a paprikou do lednice a vtom zazvonil zvonek u dveří. Než stačila Tereza Báře připomenout, že se musí nejdříve zeptat, kdo tam je, slyšela už veselý hlas táty a výskot své dcery.

„Ahoj holky, tak co děláte? Přišel jsem právě včas, abychom se dali všichni do večere. Přinesl jsem pizzu a ještě je teplá. Tak honem, Baru, připrav talíře,“ volal z koupelny, kde si musel umýt ruce a kam ho doprovodila vnučka.

„Ale dědo, já pizzu nejím. A s mamkou jsme připravily občerstvení pro všechny. Hned to vyndám z lednice,“ rázně odpověděla Bára a už se hnala k ledničce.